

POSTANOWIENIE

Dnia 8 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z powództwa A. C.

przeciwko S. S.A. w W.

o wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 8 kwietnia 2014 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 18 kwietnia 2013 r., sygn. akt XXI Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powódki kosztami zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze szczególnym, co potwierdza przepis art. 398¹ § 1 i § 2 k.p.c. oraz reprezentatywne piśmiennictwo. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto, gdy zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przytoczone przesłanki ustawowe stanowią, więc obligatoryjny i nieodzowny element oceny w tym stadium postępowania kasacyjnego. Badanie ich na podstawie i w zakresie, przedstawionego w skardze kasacyjnej, uzasadnienia

wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania doprowadziło Sąd Najwyższy do konkluzji, że w sprawie nie wystąpiła żadna z przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. W szczególności nie formułuje ona w istocie zagadnienia prawnego w sposób, jaki oczekiwałby tego Sąd Najwyższy, nie jest też w świetle wywodów skargi kwestią wymagającą rozstrzygnięcia ani wykładni wskazanych przepisów ani zasady ich stosowania. W sprawie nie występują także wymagające rozstrzygnięcia zagadnienia proceduralne. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd drugiej instancji należy uznać za prawidłowe. Zarzuty skargi kasacyjnej dotyczą w istocie własnej wersji stanu faktycznego i są jedynie polemiką z ustaleniami Sądu drugiej instancji. Ponadto skarga ta nie wskazuje w dostatecznym stopniu naruszenia wyrokiem Sądu drugiej instancji prawa; uzasadnienie tego wyroku odpowiada wymaganiom art. 328 § 2 k.p.c. - wyjaśnia podstawę faktyczną i prawną rozstrzygnięcia.

Jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. dotyczące wykładni art. 47 k.p. Zdaniem powódki wymaga wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy kwestia normy kolizyjnej, sformułowanej w niektórych orzeczeniach sądowych na podstawie art. 47 w związku z art. 300 k.p., która rozstrzyga zbieg roszczeń majątkowych unormowanych w art. 47 k.p. i prawie cywilnym w ten sposób, że wyłącza możliwość dochodzenia odszkodowania na podstawie tych ostatnich. W następstwie tak rozumianej normy kolizyjnej może dojść do naruszenia majątkowych praw pracownika (art. 64 ust. 1 Konstytucji) bezprawnie zwolnionego z pracy, w sposób sprzeczny z zasadami sprawiedliwości społecznej (art. 2 Konstytucji). Naruszenie zasady sprawiedliwości społecznej polega na uniemożliwieniu pracownikowi uzyskania pełnego naprawienia szkody wyrządzonej bezprawnym rozwiązaniem stosunku pracy, zwłaszcza, że jak podnosi się również w orzecznictwie i piśmiennictwie, wskazane reżimy prawne (na podstawie kodeksu pracy oraz kodeksu cywilnego), aczkolwiek odrębne, mogą uzupełniać się nawzajem i nie stoją względem siebie w opozycji.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy doszedł do wniosku, że przedmiotowa skarga kasacyjna w zakresie wykazania istnienia przesłanek przyjęcia jej do rozpoznania nie spełniła wymagań stawianych temu

nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia. Sposób prezentacji występujących – w ocenie skarżącej – wątpliwości na tle wykładni art. 47 k.p. został dokonany bez jakiegokolwiek próby generalnego i abstrakcyjnego nawiązania do treści tego przepisu, przedstawienia problemów związanych z dekodowaniem zawartych w nim norm prawnych i możliwych rozwiązań w tym zakresie. Twierdzenia skargi odnoszą się do ustaleń faktycznych a przedstawiony w uzasadnieniu skargi wywód powódki w postaci błędnego zastosowania art. 47 k.p., sprowadza się do tego, że sąd *meriti* dokonał błędnej wykładni prawa materialnego. Ponadto w skardze postuluje się dokonanie wykładni *contra legem* normy prawa pracy, która ma charakter zupełny i nie podlega wykładni rozszerzającej. W istocie zmierza on do podważenia stanu faktycznego, a podnoszenie takiego zarzutu w ramach pierwszej podstawy kasacyjnej jest nieskuteczne (por. wyroki: z dnia 23 stycznia 1997 r., I CKN 51/96, OSNC 1997 nr 6-7, poz. 79 i z dnia 18 marca 2004 r., III CK 456/02, niepubl.). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera ponadto wyводу identyfikującego jakiegokolwiek rozbieżności w orzecznictwie ani nawet wątpliwości, jakie może budzić wykładnia wskazanego przepisu.

Z powyższych motywów Sąd Najwyższy nie dopatrując się też nieważności postępowania - na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Na mocy art. 102 k.p.c. Sąd Najwyższy postanowił nie obciążać powódki kosztami zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym, pomimo że w odpowiedzi na skargę pełnomocnik pozwanej złożył w tym przedmiocie stosowny wniosek.

[aw]